

שמיעת הראיות והסיכומים שנשמעו בעל פה בתיק נפרסו על פני שש ישיבות.

טיעוני הצדדים לעונש :

4. ביום 20/11/17 טענו הצדדים לעונש.

טיעוני המאשימה :

א. מדובר בנאשם שמתחילת הדרך ועד עצם היום הזה לא נטל שום אחריות למעשיו ואין המדובר במישהו שניתן לומר עליו שהוא מודה ועוזב ירוחם.

ב. ב"כ המאשימה הגיש גיליון ההרשעות קודמות. לנאשם יש עבר בתחום, אם כי עבר יחסית ישן (ת/21).

ג. אין זאת הפעם הראשונה שהוא מסתבך בעבירות מתחום חוקי הגנת הצייד ופגיעה בחיות הבר. בנסיבות אלה המאשימה סבורה על יסוד תיקון 113 לחוק העונשין כי מתח הענישה ההולם את הנאשם בנסיבותיו של תיק זה הינו עונש שיכיל רכיב של מאסר על תנאי, קנס כספי מרתיע והולם שישקלל בחשבון את חומרת המעשים מחד, את העובדה כי הנאשם לא נטל אחריות למעשיו מנגד, כאשר שיעור הקנס הכספי לשיטת המאשימה צריך לעמוד על בין 9,000 ₪ לבין 14,000 ₪. עוד מבוקש כי ביהמ"ש ישית על הנאשם לחתום על התחייבות כספית סכום משמעותי שלא יפחת מהקנס שביהמ"ש ימצא לנכון להשית עליו.

ד. ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה בת"פ 16-10-44687, כאשר נפנה לגזר דינם של הנאשמים 2-3 שניהלו את ההליך, לת"פ 14-02-39043 שעליו הוגש ערעור וגם לערעור - 16-04-26784 מחוזי נצרת. כאשר בשתי הפסיקות האלה נקבע מתחם ענישה מידתי והולם גם לנסיבותיו של תיק זה. כך לפי שיטת המאשימה.

טיעוני הנאשם לעונש:

הנאשם לא מודה בתיק, לא הגיע לצוד וכי על מה העונש? אם יש עונש הוא מערער לבית המשפט מחוזי. השופט הוא שמחליט מה לתת.

לשאלת ביהמ"ש האם יש לו חובות או תיקים בהוצל"פ השיב שפעם עובד ופעם לא עובד. הוא עובד בניין, לא כל הזמן הוא עובד. בממוצע מרוויח 3,000 או 4,000 ₪ בחודש. הוא עובד ללא תלוש ויש לו חובות לביטוח לאומי של 55,000 או 60,000 ₪. יש לו חובות ארנונה, אין לו חובות הוצל"פ.

דיון והכרעה

6. העבירה של ציד חייית בר מוגנת

עמוד 2

סעיף 2 לחוק להגנת חיית הבר, התשט"ו-1955 : איסור צידה -

"לא יצוד אדם ציד או חיית בר מוגנת, אלא ברשיון ציד או בהיתר על פי סעיף 3".

סעיף 5 (6) לחוק להגנת חיית הבר, התשט"ו-1955 קובע:

" 5. לא יצוד אדם ציד בשיטות ובאמצעים אלה:

(6) שימוש במלכודות, ברשתות או בדבק; "

סעיף 14 לחוק להגנת חיית הבר, התשט"ו-1955 קובע :

" (א) העובר עבירה על פי חוק זה או על תקנה שהותקנה לפי סעיף 16 למעט על פי פסקה (2), או העובר על תנאי מתנאי רשיון או היתר שניתן על פי חוק זה, דינו, אם אין הוראה אחרת בחוק זה, מאסר שנה אחת או קנס.

(ב) העובר עבירה לפי הוראות הסעיפים 2, 3 ו-4 דינו - מאסר שנתיים או כפל הקנס האמור בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

מכאן כי העבירה של ציד חיית בר מוגנת היא עבירה מסוג עוון, כאשר עונש המאסר המקסימאלי בגינה הינו שנתיים. כמו כן, העונש יכול להיות "מאסר שנתיים או כפל הקנס".

סעיף 36 לחוק העונשין תשל"ז - 1977 מורה כדלקמן :

"נקבע בחוק מאסר בלבד או נקבע מאסר או קנס לחלופין, רשאי בית המשפט להטיל מאסר או קנס או שניהם כאחד; אולם מקום שנקבע בחוק מאסר חובה לא יטיל בית המשפט קנס בלבד."

סעיף 61 (א)(3) לחוק העונשין קובע כי :

"אם קבוע לעבירה עונש מאסר למעלה משנה ולא יותר משלוש שנים - קנס עד 75,300 שקלים חדשים". מכאן כי בסמכות בית המשפט להטיל קנס עד 150,600 ₪.

השלבים בגזירת הדין

בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, מלאכת גזירת הדין מורכבת משלושה שלבים עיקריים.

בשלב הראשון, על בית משפט לקבוע את מתחם העונש ההולם הנובע מן הערך החברתי שנפגע כתוצאה מהעבירה, מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירה זו ונסיבות ביצועה, לרבות מידת אשמו של הנאשם.

בשלב השני, על בית המשפט לבחון אם יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם, בין לקולא ובין לחומרא.

בשלב השלישי יקבע בית המשפט את העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם באם לא מצא נסיבות לחריגה ממתחם העונש ההולם.

אעמוד על שלושת השלבים:

השלב הראשון, קביעת מתחם העונש ההולם :

הערך החברתי המוגן שנפגע מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בו:

כב' השופט טירקל ציין ברע"פ 1161/04 חאג' יחיא נ' מדינת ישראל, תק-על 2005(2), את האיסור לצוד עוד מדיני המשפט העברי :

"בעניין ציד בעלי חיים ידועה תשובתו שלרבי יחזקאל לנדא, (פולין 1713 - פראג 1793) בעל שו"ת "נודע ביהודה", שהיה רבה של פראג ומגדולי הפוסקים שבדורו, שנשאל:

"איש אחד אשר זכהו השם בנחלה רחבה ויש לו כפרים ויערות אשר בה יערות תרמוש כל חיתו יער, אם מותר לו לילך בעצמו לירות בקנה שריפה [=רובה ציד] לצוד ציד או אם אסור לישראל לעשות דבר זה, אי [=אם] משום צער בעלי חיים, אי משום בל תשחית, ואי משום שנהגו בו איסור".

בתשובתו אמר, בין היתר:

"ואמנם מאד אני תמה על גוף הדבר, ולא מצינו איש ציד [במקרא] רק בנמרוד ובעשו, ואין זה דרכי בני אברהם יצחק ויעקב...ואיך ימית איש ישראלי בידיים בעלי חיים בלי שום צורך רק לגמור חמדת זמנו להתעסק בצידה!?"

בסיכום דבריו אמר:

"ולכן יש בדבר זה מדה מגונה, דהיינו אכזריות, וגם איסורא וסכנתא [=איסור וסכנה]... ולכן השומע לי ישכון בטחה שקט ושאנן בביתו, ולא יאבד זמנו בדברים כאלה... והיה זה שלום. מנאי [=ממני], הטרוד" (שו"ת נודע ביהודה מהדורא תניינא, יורה דעה, סימן י') (ההדגשות שלי - י' ט')."

כבוד השופט ג'ובראן עמד על הצורך בהחמרת הענישה המוטלת בעבירות הפוגעות בבעלי החיים ב- רע"פ 8122/12 פחמאווי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (27.1.13):

"בטרם סיום אציין כי אף אני שותף לעמדתו של בית המשפט המחוזי, כי יש מקום להחמיר בענישה הנוגעת לפגיעה בבעלי חיים, הן חיות הבר הן חיות הבית. התאכזרות ופגיעה בבעלי חיים, מעבר לפגיעה העקיפה שהיא גורמת לבני האדם, מעידה על אטימות לב וקהות חושים. נדמה כי דווקא בעידן הנוכחי, עידן השפעה טכנולוגי, חשופים בעלי החיים לאלימות חריפה מבעבר. חדשות לבקרים אנו שומעים על ניסויים מעוררי פלצות הנעשים בחיות תמימות לצרכים מסחריים, על תנאי גידול ואחזקה אכזריים שלבעלי חיים בתעשיית המזון, ועל צמצום מרחב המחיה הטבעי של בעלי חיים מוגנים המנסים לשרוד בטבע. ברי, כי ישנם מקרים בהם אין מנוס מפגיעה בחי ובצומח, בין אם לשם הצלת חיים אדם ובין אם לצורך פיתוח אנושי. יחד עם זאת, חובה עלינו להקפיד הקפדה יתרה לצמצם את הכאב הנגרם על ידינו, בייחוד כאשר מדובר במי שאת זעקותיו אנו מתקשים לשמוע, ושאינו יכול לעמוד על זכויות. מהלך זה, להגנת האנושיות שבנו על ידי צמצום פגיעתנו בבעלי החיים הסובבים אותנו, צריך להשפיע על כלל תחומי המשפט, ובתוכו אף על המשפט הפלילי."

בע"פ (מרכז) 45128-12-10 - **עלאא באזלאמיט ואח' נ' מדינת ישראל**, תק-מח 2011(2), 11138 נקבע על ידי בית המשפט בעניינה של עבירת הצייד הבלתי חוקי כי :

"על ביהמ"ש להילחם בתופעה של ציד בלתי חוקי ולהכביד ידו על מבצעי עבירה כאמור עד כי תהפוך בלתי כלכלית ובלתי כדאית לעוסקים בה. רק ענישה של ממש תביא להרתעה ויהא בה כדי להציל את נוף ארצנו."

בע"פ(מרכז) 45128-12-10 **עלאא באזלאמיט נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים משפטיים 15.05.11) נאמר לעניין ציד החוחיות בישראל :

" החוחית היא ציפור שיר צבעונית, חיית בר מוגנת, שבשל יופייה היא מהווה מטרה לציידים אשר צדים אותה לצורך גידולה בשבי. לעיתים מכליאים אותה עם הציפור קנרית וסוחרים בבן הכלאיים, המכונה בערבית "בנדוק" (ממזר), שלו שירה נאה."

המחוקק אף הביע דעתו בעניין הצורך בהחמרת הענישה בתיקון החוק (תיקון מס' 6 תשס"ט-2008), ובו הוגדל גובה הקנס המירבי לכפל הקנס שנקבע בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין.

במקרה שבפני מידת הפגיעה בערך המוגן הינה ברף הבינוני שעה שמחד לא הואשם הנאשם בגרימת מותן של חוחיות או לכידתן ומאידך מדובר בהתארגנות בצוותא ובשימוש ברשתות לצורך ביצוע העבירה. עם זאת, לא נצודו בפועל חוחיות למעט נוצה אשר נמצאה ברכבו ומכאן אין לומר כי הפגיעה במקרה זה בערך המוגן מצוייה ברף גבוה.

נסיבות ביצוע העבירה ומידת אשמו של הנאשם

העיקרון המנחה בענישה הינו עקרון ההלימה אשר מנוסח בסעיף 40ב לחוק העונשין כדלקמן:

"העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו (בסימן זה - העיקרון המנחה)".

רכיב "מידת אשמו של הנאשם" בביצוע העבירה הוא עיקרון מנחה בענישה. בסעיף 40ט(א)(1) ו-(2) לחוק העונשין נקבע כי בית המשפט יתחשב בהתקיימן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור להלן, ובמידה שבה התקיימו, ככל שסבר שהן משפיעות על חומרת מעשי העבירה ועל אשמו של הנאשם:

(1) התכנון שקדם לביצוע העבירה;

(2) חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה".

במקרה שבפני מדובר בביצוע עבירה של ציד חיות בר מוגנת. עבירת הציד הינה העבירה המרכזית והדומיננטית בחוק ואשר משניים לה עבירות החזקת חיות בר מוגנת, מסחר בחיות בר מוגנת והעברת חיות בר מוגנת וזאת בכל האמור בחומרת העונש שנקבע בצידן של עבירות אלו על ידי המחוקק הן במשך המאסר והן בגובה הקנס שניתן להטיל על עובר העבירה.

הנאשם פעל תוך תכנון מוקדם ולא בלהט הרגע. הוא הכין מראש את הרשת, באמצעותה עסק ביחד עם אחרים בציד חוחיות. מקום מגוריו של הנאשם בירושלים מצביע על תכנון מוקדם ארוך טווח שעה שעשה דרך ארוכה ממקום מגוריו ועד לזירת הציד בצפון הארץ בשעת בוקר מוקדמת למדי.

"מידת הנזק" שנגרם או שהיה צפוי להיגרם מביצוע עבירה של החזקת חיות בר מוגנת הינה פונקציה של מספר גורמים :

א. סוג החיה אותה ביקש הנאשם לצוד, מידת נדירותה של אותה חיה, המאפיינים הייחודיים שבה, מידתה של סכנת ההכחדה בה מצויה החיה הניצודה, היקף ומהות האמצעים שנקטים על ידי הרשויות לשם הגנה על שלומה של החיה המוגנת בסביבתה הטבעית, מידת נפיצותן של העבירות שפוגעות באותה חיה מוגנת.

ב. קיימת חשיבות למספר החיות המוגנות שניצודו שלא כדין. אין דינו של מי שצד חוחית אחת כדינו של מי שצד עשרות חוחיות.

במקרה דנן עסקינן בצייד חיית בר מסוג חוחית. החוחית הינה חיית בר מוגנת הנמצאת בשנים האחרונות במתקפת צייד בלתי חוקי, בעיקר על ידי חובבי חובבי ציפורים שגם סוחרים בהן, מכליאים אותן עם זנים אחרים למטרות רווח. התוצאה הינה כי החוחית נתונה בסכנת הכחדה. בפני בית משפט זה מובאים לדין נאשמים רבים באשמה כי ביצעו עבירות צייד בלתי חוקי בכלל ועבירות ציד חוחיות באמצעות רשתות בפרט וניכר כי אין מדובר בתופעה זניחה או ספורדית.

הנאשם הורשע בצייד חוחיות ללא פגיעה ממשית בחוחיות ומכאן כי הנזק שנגרם בפועל הינו מועט, זאת לעומת הנזק הפוטנציאלי בביצוע העבירה שהינו רב. קל וחומר שעה שלא נתפסה הרשת וחלק מציד הצייד בו עשו הנאשם והאחרים שימוש ומכאן כי אין לדעת האם הספיקו לצוד חוחיות אם לאו.

מידת אשמו של הנאשם בביצוע העבירה הינה מלאה והעובדה כי עשה כן ביחד עם שניים קטינים בהיותו בגיר מגבירה אשמו.

מדיניות הענישה הנוהגת

מעיון בפסיקה הנוהגת אשר הוגשה לעיון בית המשפט וגזרי הדין אשר ניתנו בעת האחרונה על ידי מותב זה עולה כי קיימת מגמת החמרה בענישה הכספית הנוהגת בגין עבירות ציד חיית בר מוגנת בכלל ועבירות ציד של חוחיות בפרט. זאת לצד הוספת רכיב של מאסר על תנאי המוטל בגין עבירות אלו אך בשנים האחרונות. להלן התייחסות לפסיקה הנוהגת בעבירות ציד חיית בר מוגנת בנסיבות דומות ככל הניתן:

א. **בת"פ (שלום טבריה) 59310-07-15 מ"י נ' קוואסמי ואח', לא פורסם (19/1/16)** הורשעו כל אחד מהנאשמים על פי הודאתם בצייד 9 חוחיות באמצעות רשת ונדונו לעונשי מאסר מותנה, קנס בסך 11,500 ₪ וחתימה על התחייבות כספית בסך 30,000 ₪.

ב. **בת"פ 303-08-15 (שלום טבריה) מ"י נ' סיאם ואח', לא פורסם (15/12/15)** הורשע נאשם 2 על פי הודאתו בגין ציד 6 חוחיות באמצעות רשת ונדון לעונשי מאסר מותנה, קנס בסך 10,000 ₪ וחתימה על התחייבות כספית בסך 15,000 ₪.

ג. **בת"פ 59339-07-15 (שלום טבריה) מ"י נ' סיאם ואח', לא פורסם (15/12/15)** הורשע נאשם 1 על פי הודאתו בגין עבירת החזקת חיית בר מוגנת (לשלת ונוצות ציפור שיר) וכן ציד חיית בר מוגנת בצירוף תיק נוסף (צייד 6 חוחיות באמצעות רשת) ונדון לעונשי מאסר מותנה, קנס בסך 13,000 ₪ וחתימה על התחייבות כספית בסך 15,000 ₪.

ד. **בת"פ 22845-02-14 (שלום טבריה) מ"י נ' בדראן ואח', לא פורסם (2/12/15)** נדון נאשם 3 על פי הודאתו בעבירת ציד 20 חוחיות באמצעות רשתות ונדון לעונשי מאסר מותנה, קנס בסך

13,000 ₪ וחתימה על התחייבות כספית בסך 15,000 ₪.

ה. **בת"פ 39788-08-11 מדינת ישראל נ' כנעאן ואח', פורסם במאגרים משפטיים, (20.10.2014)** הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירת ציד חוחיות באמצעות רשת וכלוב. בשטח הצייד נמצאה רשת פרוסה ובתוכה לכודים 2 דרורים ופשוש ונדון לעונשי מאסר על תנאי, קנס בסך 10,000 ₪ וחתימה על התחייבות כספית בסך 20,000 ₪.

ו. **בת.פ 2933/05 (שלום נצרת) מ"י נ' אבו עצב ואח', פורסם במאגרים המשפטיים (21/12/06)** הורשעו הנאשמים בגין ביצוע 2 עבירות ציד חוחיות ונדונו לקנס בסך 10,000 ₪ ומאסר מותנה.

ז. **בת.פ (שלום נתניה) 3519-08 מ"י נ' באזלאמיט ואח', פורסם במאגרים המשפטיים (5/7/10)** נדונו הנאשמים בגין החזקת 46 חוחיות ונדונו לעונשי קנס בסך 5000 ש"ח, מאסר מותנה וחתימה על התחייבות כספית.

ח. במסגרת **תיק פלילי 39043-02-14 (שלום טבריה)** השית מותב זה על כל אחד מהנאשמים אשר צדו 6 חוחיות ושלדג לבן חזה קנס בסך 14,500 ₪ ומאסר מותנה וזאת לאחר שהורשעו בתום ניהול ראיות וללא שעמד לחובתם עבר פלילי קודם. בערעור אשר הוגש לביהמ"ש המחוזי הורה בימ"ש המחוזי על הפחתת עונש הקנס לכדי 10,000 ₪ שיוטל על כל נאשם תוך שנתן דעתו להעדר עבר פלילי. לביהמ"ש המחוזי אימץ מתחם העונש ההולם אשר נע על פי החלטת בימ"ש קמא בין 5,000 ₪ ל-16,000 ₪.

מצבו הכלכלי של הנאשם כגורם בקביעת מתחם העונש ההולם :

הנאשם מסר כי חב חובות בסך 60,000 ₪ וכי משתכר כ 3000 עד 4000 ש"ח. עם זאת מסר כי אינו מקבל תלוש משכורת ולא הביא כל ראיה בגין מצבו הכלכלי לתמול בטיעונו.

מתחם העונש ההולם ביחס לשני הנאשם :

לאור האמור לעיל אני קובע כי מתחם העונש בנסיבות ביצוע העבירה שבפני, לאור כל האמור לעיל ביחס לנאשם הוא כדלקמן:

א. מהימנעות מהטלת מאסר ועד מאסר בפועל לתקופה של מספר חודשים שיכול וירוצה בעבודות שירות.

ב. קנס כספי הנע בין 7000 ₪ ל - 14,000 ₪.

ג. חתימה על התחייבות כספית בין 8,000 ₪ - 25,000 ש"ח.

השלב השני בגזירת הדין - האם יש מקום לסטות ממתחם העונש ההולם

לא נטען בפני כי הנאשם נזקק להליך שיקומי ולאור מהות העבירות בהן הורשע , לא מצאתי כי יש מקום לסטות ממתחם העונש ההולם לקולא ביחס לנאשם.

יחד עם זאת, בהתאם לנסיבות ביצוע העבירה והיעדר עבר פלילי בתחום זה לא מצאתי לנכון לחרוג ממתחם העונש ההולם לחומרא ביחס לנאשם.

השלב השלישי - קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם

לצורך קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם לקחתי בחשבון הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה :

א. לאור אי עתירתה של המאשימה להטלת מאסר בפועל לא מצאתי מקום לדון בהשלכות ענישה זו על הנאשם שבפני. הנאשם טען בפני כי ענישה כלכלית מחמירה תפגע בו באופן קשה נוכח מצבו הכלכלי . עם זאת הנאשם לא הגיש אסמכתאות בגין חובותיו הנטענים או השתכרותו.

ב. הנאשם לא נטל אחריות כלל אורך הדרך, לא הביע חרטה על מעשיו ובניהול התיק משך ישיבות רבות יחסית הושחת זמן שיפוטי יקר וזמנם של העדים. במצב דברים זה לא ניתן לזקוף לזכות הנאשם חסכון בזמן שיפוטי יקר שעשוי היה לזכותו בהקלה בעונש.

ג. לחובתו של הנאשם מספר הרשעות קודמות דומות שהגם שאינם מן העת האחרונה, מצביעים על סדרתיות במלאכת הציד הבלתי חוקי מטעם הנאשם. משנת 1999 ועד שנת 2003 הורשע הנאשם בביצוען של שבע עבירות ציד שונות, כולן ציד חוחיות כפי שהורשע בתיק שבפני, ובשיטות אסורות ובמיוחד אמור הדבר בציד באמצעות רשתות. דפוס עקבי זה של פעולה מצד הנאשם לרבות הרשעותיו הקודמות הרבות יחסית בגין עבירות רכוש מסוג פשע , תעבורה ורכוש , סמים ואלימות (בגין ריצה עונשי מאסר רבים יחסית) מעידים על זלזול מופגן בהוראות החוק לטובת בצע כסף.

שיקול הרתעת הרבים :

שיקול להחמרה בעונשם של הנאשם הינו הצורך בהרתעת הרבים במקרה של עבירת ציד חיות בר מוגנות בלא היתר

סעיף 40 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 מגדיר את שיקול הרתעת הרבים בקביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם :

"מצא בית המשפט כי יש צורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירה מסוג העבירה שביצע הנאשם, וכי יש סיכוי של ממש שהחמרה בעונשו של הנאשם תביא להרתעת הרבים, רשאי הוא להתחשב בשיקול זה בבואו לקבוע את עונשו של הנאשם, ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם."

בתי המשפט עמדו בעבר על העובדה כי בחלק גדול מתיקי החקירה בעבירת ציד בלתי חוקי נדרש בית המשפט לראיות שעיקרן נסיבתיות וזאת לאור **תחומי המחיה רחבי היקף בהם מצויות חיות הבר המוגנות ובהם פועלים עברייני הציד הבלתי חוקי המקשים על איסוף ראיות ישירות כך שלרוב נדרשת הרשות לאסוף ראיות נסיבתיות** . עובדה זו מקשה על הבאתם של עבריינים לדין והרשעתם לא אחת בדין. כמו כן נדרש בית המשפט למתן פרשנות מרחיבה למונח "צידה" כאמור בסעיף 1 לחוק . לפער זה בין היקף תופעה נרחב , החשש הממשי כי אוכלוסיית בעלי החיים המוגנים נתונה בסכנת הכחדה בישראל והקושי הממשי בהבאת נאשם לדין נפקות משמעותית.

פועל יוצא מן הקושי הראייתי הניצב בפני רשויות האכיפה הינו קושי באיתור עבריינים והעמדתם לדין בגין ביצוע עבירות ציד בלתי חוקי.

גם בחינת תכליתו החקיקתית של הסעיף מוליכה למסקנה דומה. אין חולק היום כי אוכלוסיית חיות הבר במדינת ישראל נתונה בסכנה אמיתית של הכחדה ובפרט ציפור החוחית, וכי מינים לא מעטים נכחדו כבר או עומדים בפני סכנת הכחדה. עיקר סכנת ההכחדה נובעת נוכח ציידים בלתי חוקיים הפוגעים ללא אבחנה, ללא מידה וללא פיקוח בחיות הבר השונות. אין גם חולק כי הצורך בהגנה על חיות הבר מפני אותם ציידים בלתי חוקיים הינו צורך חשוב ביותר לשם שימורו של המאזן האקולוגי בארץ ישראל, ולשם מניעת אבדנם של זנים שונים, שחלקם אופייניים ואף ייחודיים לאזור זה.

כמו כן יש לתת משקל למניע הכלכלי העומד לנגד עיני מבצעי עבירות אלו והצורך בהרתעת אלו המבקשים למצוא מזור לקשייהם הכלכליים בביצוע עבירות אלו.

עוד נתתי דעתי כי התביעה לא עתרה להטלת עונש מאסר בפועל אלא הסתפקה בעתירה להשתתף מאסר על תנאי והטלת רכיבים כספיים הגם שהחוק מצא לנכון להכפיל משך תקופת המאסר שבסמכות בית המשפט לפסוק בעבירות הציד הבלתי חוקי.

לאור כל האמור לעיל מצאתי כי יש מקום לגזור עונשו של הנאשם ברף הגבוה של מתחם העונש ההולם נוכח הפגיעה בערך המוגן, מדיניות ענישה נהוגת בעבירות שנסבותיהן חמורות מתיק זה, ועברו הפלילי המכביד של הנאשם בעבירות ציד בלתי חוקי ובכלל.

לאור כל האמור לעיל, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 5 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא כי במשך תקופה של שלוש שנים מהיום לא יעבור הנאשם עבירה על פי חוק להגנת חיית הבר, התשט"ו - 1955.

ב. קנס בסך 13,000 ש"ח או 120 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-13 שיעורים חודשיים שווים ורצופים, תשלום ראשון עד יום 1/3/18 ובכל 1 לחודש ועד התשלום המלא בפועל.

אי תשלום אחד מהשיעורים, יעמיד את היתרה לפירעון מידי.

ככל שהפקיד הנאשם פיקדון במסגרת צווי הבאה שהוצאו כנגדו יקוזז סכום הפיקדון כנגד קנס שהוטל על הנאשם בתיק זה והכל בכפוף להוראות כל דין ועיקול.

ג. הנאשם יחתום על התחייבות להימנע מלעבור עבירה לפי הסעיפים בהם הורשע משך 3 שנים החל מהיום. ההתחייבות תהא על סך 13,000 ₪. אם לא יחתום תוך 7 ימים מהיום ייאסר למשך 30 ימים.

צו להשמדת מוצגים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתנה בתאריך 20.11.2017, ב' כסלו תשע"ח והוקראה לצדדים.